DINGSDAG

26 FEBRUARIJ.

N°. 17.

1833.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

Den 20 Februarij 1833.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, van heden No. 185/179, is tot *Surnumerair Klerk* benoemd en aangesteld, NICOLAAS SIMON VAN MEERTEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Extract uit de *Nieuwe Amsterdamsche Courant en Algemeen Handelsblad* van December, getiteld:

JONGELINGS-BLIK OP HET VADERLAND.

(*Vervolg en Slot van N°. 16.*)

Immers, na de diepste vernedering, eenig in des Lands geschiedenis, maar niet zonder eigen toedoen van velen; de inlijving dezer zoo duur verkregene gewesten, in het naburig Frankrijk, alleen door eene drogrede, in het oog, eens dwingelands, te regtvaardigen, zien wij het kwijnend Vaderland het hoofd weder opheffen, en eene te voren ongekende, doch niettemin verblindende, hoogte bestijgen.

Het was door de kennelijkste teekenen der Goddelijke Voorzienigheid, welke (let wel!) te harer tijd, het stilzwijgen afbreekt; toen in den jare 1812, ten gevolge eener ongehoorde sterke en vroegtijdige vorst, een, zoo het scheen onverwinnelijk leger, binnen de muren van het door de ontgloeide vaderlandsliefde, van den Rus, verbrand Moskou, in het stof vertreden werd; terwijl eenigen tijd daarna een nieuw leger met het overschot daarvan, door het verdelgend oorlogsvuur, als door eene voor Europa's belangen, duur, maar niet te duur gekochte, overwinning, tot aan den rand der vernietiging gebragt werd: en de man, onder wiens ijzeren dwangjuk bijna gansch Europa zuchtte, en die tot het toppunt van magt en aanzien opgestegen, zich onoverwinnelijk waande (en daarom juist ter regter tijd allen raad zijne dienst ontzeide), dienzelfden alom gevreesden man, zien wij in eenen enkelen oogwenk, tot de diepste vernedering gevoerd; tot daar hij, door hoogmoed verblind, éénmaal gevangen genomen, andermaal, opgestaan, na de ketenen te zijn ontvlugt, de kroon van Frankrijk overweldigd, en op Waterloo's velden, in eenen niet min hagchelijken strijd, door stroomen bloeds te plengen, de mate zijner ongeregtigheden, vervuld te hebben, eindelijk als slaaf op een afgelegen eiland gebannen, eenzaam en verlaten den geest gaf. Ziet, dit zijn altemaal voorbeelden, waarbij zelfs de onchristen, toen ze hem ter oore kwamen, moest verstommen, en thans vooral, nu de wereld overtuigd is, van de onschuld en de regtvaardigheid onzer zaak. Wat nood dan, daar ons reeds in den roemrijken zegepraal des verledenen jaars, waarvan het teeken reeds de borst onzer dapperen versiert, het onderpand geworden is, dat ook wij niet te vergeefs, op den God onzer Vaderen, en de bij Hem geregte zaak, gebouwd hebben. Welaan dan! met deze zelfde wapenen omgord, zullen wij biddende en strijdende met het oog op God, naar vermogen en vereend van zin, *of* binnen onze muren en tempelwanden, *of* op de legerplaats is het nood, den storm en het onweer, bezweren!

Wij zijn door eene duurgekochte ervaring wijs geworden. Nu dan vergeten wij, terwijl gansch Europa, met bewondering op ons staart, en dat welligt eens de palm des vredes, dankbaar aan onze voeten zal nederleggen, vergeten wij burgers van Nederland, onze roeping en verpligting niet, om, ook te midden der zwaarste opofferingen, de eendragt en het onderling vertrouwen nevens de liefde voor Koning en Vaderland, onder ons te handhaven. Welkom! mag ons dan elke herinnering zijn, als die van het Europesche feest, door ons op den 18den November gevierd, een dag, die hoezeer hij bij anderen in rook en vlammen mogt ondergaan, wij immer zullen blijven zegenen, en in deszelfs vruchten, wenschen te mogen handhaven. Vergeten wij *bovenal* onze heilige Godsdienst niet, dien hoeksteen van den Staat, pleganker in den nood, en het grondgebergte, waarop ons vertrouwen voor de toekomst, rust. Ontveinzen wij dit nimmer, maar keeren wij terug, waar wij zijn afgeweken, tot der Vaderen deugden, en zoo zij nogmaals uwe en des jongelingsbede: *Verheft Gij over ons o God! het licht uwes aanschijns in ontferming.*

— De hoofd oorzaak, der inbeslagneming van de *Messager de Gand*, en het in hechtenis nemen der Redacteurs komt hoofdzakelijk hier op neder.

Dit blad bevat onder dagteekening van 7 dezer, met het opschrift: *nog eenige ongerijmdheden*, het volgende artikel:

Het geldt hier geenerlei politieke kwestie, zoo als men zoude kunnen gelooven; en evenmin willen wij hier spreken van het diplomatieke gedrag onzer groote mannen; wij doelen hier eeniglijk op sommige berigten, die, met betrekking tot het beleg der citadel, door onze revolutionnaire bladen zijn uitgekraamd geworden.

» De Generaal Chassé heeft aan eenen Franschen parlementair vier lijken vertoond, van soldaten welke hij had doen ophangen, omdat zij niet wilden vechten.»

» De Fransche militaire gezagvoerders hebben hunnen troepen op het strengst verboden, met de Hollandsche schildwachts die aan de zijde der stad in hunne nabijheid staan, te spreken of hun antwoord te geven, vermits, wordt daarbij gezegd, er onder de Hollanders vele Zwitsers zijn die Fransch spreken en onder die Franschen vele Duitschers die Hollandsch verstaan.»

Dat verbod zoude bewijzen dat de Maarschalk Gérard vreest dat de Hollanders zijne troepen zullen verleiden.

Wij zouden wel eens willen zien hoe onze dagbladschrijvers de beide opgemelde zaken zouden willen doen overeenstemmen, en hoe lieden welke men verpligt is op te hangen om hun moed tot vechten te geven, hunne vijanden kunnen verleiden om tot hen over te komen, om met en benevens hen zich te laten ophangen.

» De Hollanders op de citadel zijn onhandig in het schieten, en hun vuur doet weinig kwaad: alle hunne schietgaten zijn vernield, enz.»

Als dat zoo is, hoe komt het dan dat de Hollanders, zoodra zij het gewild hebben, het vuur der lunet Montebello tot zwijgen hebben gebragt; hoe komt het dan dat gij zelven erkent dat zij op de loopgraven met juistheid schieten, dat zij altijd het hoofdwerk uwer batterijen raken? Maar begin dan toch met u zelven gelijk te blijven.

Naar de dagbladen te oordeelen, schieten de Franschen geen enkel schot mis; maar hoe komt het dat althans de helft hunner bommen en zeer velen hunner kogels in de Schelde en op de esplanade over de citadel henen, ja zelfs omstreeks de citadel in de stad neêrkomen en de vreedzame burgers doodschieten en kwetsen?

» Het garnizoen der citadel is geheel-en-al gedemoraliseerd." En toch doet Chassé met dat garnizoen uitvallen, waarbij hij de Franschen uit hunne stelling van het Melkhuis verjaagt, gebouwen afbrandt die zijn vuur in den weg staan, en niet binnen de vesting terugkeert, dan wanneer hij het voegzaam acht naar binnen de citadel te rug te keeren? Waarom deserteren in die uitvallen die ongelukkige gedemoraliseerde soldaten dan niet in massa?

Die oorlogs-kraaijende dagbladen spreken van niets anders dan van breschieten, stormloopen, terwijl, uitgenomen de kanonschoten van het fort Montebello, dat tot stof vergruisd is, geen enkel Fransch kanonschot op het hoofdwerk der citadel is losgebrand geworden; al het vuur der Franschen is tot dus verre gerigt geworden tegen de buitenwerken van Kiel en St. Laurent. De eenige projectielen die naar binnen de citadel zijn geschoten, zijn bommen en houwitsergrenaten die van de achterste batterijen der Franschen op goed geluk af zijn uitgeworpen geworden.

Wij zouden nimmer eindigen, indien wij alle de zich onderling weêrsprekende zotheden en bespottelijke prulpraatjes wilden opsommen, welke de Brusselsche dagbladschrijvers en de Antwerpsche *Phâre* dagelijks op den mouw spelden; wij zullen ons heden tot eene enkele aanmerking bepalen; namelijk deze, dat de *Emancipation*, de *Union* en de overige dagbladen die des morgens te Brussel uitkomen, ons gewoonlijk de tijdingen van het beleg van 's avonds ten 5 of 6 ure mededeelen; terwijl zij heden hunne berigten niet verder dan tot 2 ure in den namiddag uitstrekken.

Opmerkelijk is het daarbij, dat juist ter zelfder uur is, dat onze correspondent van Berchem meldt dat het vuur der citadel in kracht verdubbelt. Laat ons overigens geduld hebben, al vernemen wij alleenlijk de helft van hetgeen gebeurt; de waarheid moet spoedig doordringen.

De om staatkundige redenen zich in hechtenis op het Gentsche Kasteel bevindende personen zijn allen op het gestrengst buiten toegang gesteld, zoo dat zelfs hunne vrouwen niet bij hen wor-

den toegelaten. Blijkbaar is de *Messager de Gand* het voorwerp eener gansch bijzondere vooringenomenheid van de zijde onzer revolutiemakers. Niet genoeg acht men het, de Redacteurs van dat dagblad gevangen te zetten, maar in den, door de waarheden welke wij publiek maken, ingeboezemden angst, neemt men zelfs enkel verdachte personen vast, die met de redactie niets hoegenaamd te maken hebben, of wat meer is, er nimmer iets mede hebben te maken gehad. Men gaat nog verder: De *Messager de Gand* is aan de voorloopige censuur onderworpen; gisteren hebben de heer *Albinet* en zijne sbirren de drukkerij van het dagblad bezet; op het oogenblik dat het dagblad zoude uitkomen, en hebben er de verspreiding van belet; een exemplaar van het dagblad is aan den heer generaal Niellon overgebragt, en deze heeft gemeend het visa en de approbatie tot afdrukken niet op zich te moeten nemen. Dienvolgens heeft men schier even zoodra eenen aide-de-camp des generaals, van uit zijn hotel, naar het *Hotel de Vienne* zien galopperen, staande en gelegen op de korenmarkt (*marché aux grains*) te dezer stede, alwaar hij waarschijnlijk het uit te geven dagblad vertoond heeft aan den persoon, die herwaarts is gekomen om de expeditie van daags te voren te bevelen. Het onderzoek heeft kort geduurd, en de Heer Aide-de-camp is naar het hoofdkwartier teruggekeerd, vanwaar het verlof tot afdrukken eenige oogenblikken daarna ten burele der redactie is aangekomen.

Te midden van het hassebassen hetwelk men ons berokkent, is het onze eerste pligt onze talrijke geabonneerde gerust te stellen: de *Messager de Gand* ZAL NIET VERGAAN, en al de tijrannie onzer raddraaijers zal hetzelve nimmer verworgen. Ons blad heeft in de openbare meening een levensbeginsel hetwelk nimmer kan worden uitgedelgd. Reeds hebben, sedert het gevangen zetten en op de vlugt jagen onzer Redacteurs, zich een tiental kundige en aanzienlijke mannen vereenigd, om de Redactie van ons blad voort te zetten; en binnen zeer weinige dagen zal de, sedert eergisteren eenigzins ontstelde, *Messager de Gand* een nieuw leven aannemen, geput uit de grondbegrippen, welke het blad altijd heeft geleeraard. Wettelijkheid, openbare orde, waarheid en volkswelvaart: op dezen weg zal men ons ten allen tijde vinden.

Ofschoon de tijd der ophelderingen en openbaringen nog niet gekomen zij; kunnen wij reeds heden ons niet weerhouden van aan mijnheer den Generaal te vragen waarom hij ons jl. Vrijdag deed aanzeggen, geene berigten te plaatsen, die strekken konden om de armee te ontmoedigen, daar wij toen des Zondags het geheele Dagblad uit-een moesten slaan? Ons schijnt het toe, dat de waarschuwing nutteloos was, en wij zouden wel eens willen weten, wat tot dezelve had aanleiding gegeven.

— in de te Stutgard verschijnende *Deutsche National-Zeitung* leest men het volgende: Meer dan eenmaal is het gerucht verspreid van een verbond tusschen de drie Oostenlijke Mogendheden, en hoewel tot dus verre niet het minste met eenige zekerheid is gezegd, noch ten opzigte van het tijdstip waarop hetzelve onderteekend zou zijn, noch ook omtrent de daarin vervatte bepalingen, blijft toch voor den naauwkeurigen waarnemer der gebeurtenissen het daarzijn des verbonds aan geenen twijfel onderworpen. De overeenstemming welke Oostenrijk, Pruissen en Rusland bij het beraadslagen over de Italiaansche en Belgische aangelegenheden hebben doen blijken, zoude zich welligt uit de gelijkheid van belangen en staatkundige zienswijze dier Mogendheden toereikend laten verklaren, zonder dat het noodig ware deswege zijne toevlugt te nemen tot de onderstelling van een schriftelijk verbond; daarentegen kan deze uitlegging ons onmogelijk te vrede stellen, wanneer wij zien, dat bij maatregelen van het meest-beslissende gewigt, gelijk bij het protest, dat tegen het aanwenden van dwangmiddelen jegens den Koning der Nederlanden werd ingeleverd, of bij het posteren der observatie-armee langs de Maas, eene enkele der drie Mogendheden zich uitdrukkelijk op de toestemming der beide anderen beroept en voor deze reeds vooruit het woord voert. De aankondiging van een gemeenschappelijk manifest, bij hetwelk de verbondene Mogendheden de grondstellingen open leggen, van welke zij in hunne handelwijze opzigtelijk de Belgische kwestie voornemens zijn uit te gaan, moet ons in deze omstandigheden, des te minder verrassen, daar hetzelve inderdaad niets anders behoeft te wezen, dan eene meer uitvoerige en grondige herhaling der bekende verklaring in de *Preussische Staats-Zeitung*, welke van haren kant is uitgelokt geworden door de bekendwording des gesloten traktaats van 22 October jl. Nadat Frankrijk en Engeland zich op zulk eene nadrukkelijke wijze hadden laten hooren, mogten de overige aan de Londensche konferencie deel gehadhebbende Mogendheden hun stilzwijgen niet bewaren, en wanneer nu het Berlijner Kabinet het eerst en alleen het woord heeft gevoerd, was ongetwijfeld de eenige reden hiervan gelegen in de omstandigheid, dat alleen Pruissen door deszelfs ligging in staat was om woorden oogenblikkelijk door daden te laten volgen.

Door het manifest, waarvan de Engelsche couranten melding maken, wordt in de gesteldheid der Oostelijke Mogendheden jegens het westen geene wezenlijke verandering te weeg gebragt. Aan het uitbarsten eens algemeenen oorlogs is voor het oogenblik even zoo min te denken als aan eene opregte verzoening. Het stelsel der non-interventie, hetwelk Frankrijk in de eerste drift der Julij-geestvervoering aan het overige Europa wilde opdwingen, was door het bestuur van Périer reeds in zoo verre gewijzigd, dat het Fransche gouvernement afzag van alle bemoeijing in de zaken van vreemde Staten, terwijl het haar vrij bleef zich van haren invloed en hare magt naar goeddunken te bedienen. Even als het door den zeegordel en het onverwinnelijke bolwerk zijner zeemagt omgeven Britsche rijk, ligt thans Frankrijk, midden op het vaste land van alle mede-staten scherp afgezonderd. Het eenige land dat aan deszelfs invloed bleef onderworpen, terwijl het gansch overige werelddeel aan de Oostelijke Mogendheden werd overgelaten, is Belgie, hetwelk men in Frankrijk nog maar altijd niet als een deel van het buitenland wil aanmerken. Doch ook Belgie ware aan het stelsel der non-interventie, na deszelfs tweede meer vredelievende wijziging, opgeofferd geworden, indien niet omstandigheden waren opgekomen, welke, van de staatkunde des kabinets der Tuilerien geheel onafhankelijk, de hereeniging der Belgische gewesten met het Koningrijk der Nederlanden onmogelijk hadden gemaakt.

Niet slechts door Frankrijk en Engeland, maar door de Oostelijke Mogendheden is de stichting van het nieuwe Belgische rijk bewerkt, en indien het bestaan daarvan tegenwoordig het eenige is, wat aanleiding tot eenen twist tusschen het Oosten en Westen zou kunnen geven, kan men toch reeds voorshands de overtuiging voeden, dat niet eer eene gewelddadige uitbarsting zal plaats grijpen, dan nadat alle middelen tot eene minnelijke vereffening zijn uitgeput. De belegering der Citadel van Antwerpen is onder deze omstandigheden waarschijnlijk niets dan een tusschenspel, hetwelk in de staatkundige handelingen als afwisseling tusschen treedt; en zoo wij goed zijn onderrigt, zal hetzelve naar al de regelen der kunst door de Franschen voortgezet en ten einde gebragt worden, zonder dat noch het Belgische, noch het Hollandsche of Pruissische leger daarbij eene andere rol zal vervullen, dan de zeer onschuldige eens blooten toeschouwers.

ADVERTENTIE.

(8122) Verkoop bij Executie, ten overstaan van den Adjunct Griffier bij het *Geregthof te Suriname*; van een ronde Tafel, een dito van inlandsch hout, een Saidboard van dito dito, zes Stoelen met matte zitting, vier Stulpen, twaalf Glazen in soorten, een Kloklantaaan, een Spiegel, zes kleine Schilderijen in soorten en een Secretaire; alle aankomende REGINA HENRIETTA BEUDEKER.

Deze Executive verkooping zal plaats vinden, op Woensdag den 27 Februarij eerstkomende, 's voormiddags ten *negen* ure, voor het lokaal van het Geregtshof.

Het proces-verbaal van arrest of inbeslagneming, ligt ter *visie* ter Griffie van de Commissie uit het Geregtshof voormeld.

Paramaribo den 25 Februarij 1833,

De Deurwaarder bij het Geregtshof te *Suriname*, speciaal ten dienste der Commissie tot de Kleine Zaken.

ALM. FERNANDES JR.

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

Den 26sten Januarij, de Nd Am. Brik *Planet*, Kapt. JOSEPH STOOVER, naar *New-Bury-Port*; lading: 130 vaten Mallassie.

Den 12den dezer, in de *Nickerie*, de Nd. Am. Brik *Juniper*, Kapt. J. CROSBY, naar *Boston*; lading: 225 vaten Malassie.

Den 14den, de Nd. Am. Brik *Rebecca*, Kapt. JAMES BARR Jr., naar *Salem*; lading: 175 vaten Malassie.

Den 18den, de Nd. Am. Schoener *Emeline*, naar *Demerary*: in Ballast.

Den 20sten, de Nd. Am. Brik *Fox*, Kapt. CHARLES SAUNDERS, naar *Glouchester*; lading: 228 vaten Malassie.

Den 22sten, de Nd. Am. Brik *Cyclops*, Kapt. THOMAS TORREY, naar *Amsterdam*; lading: 427 vaten Suiker, 51 balen heele Koffij en 94 balen Schoone Katoen.

TE BRAAMSPUNT AANGEKOMEN:

Den 19den, De Kustvaarder Sloep *Bucklebarry*, Kapt. T. GREGORY; is den 2 Februarij van de *Nickerie* en den 12den van de *Coroni* gezeild; Passagier: *Willem Gouverneurs*.

Den 22sten, de Nd. Am. Schoener-Brik *Rapid*, Kapt. HENRY H. DAVISON, is den 14 Januarij van *Glouchester* gezeild.

TER REEDE VAN PARAMARIBO AANGEKOMEN:

Den 25sten, de Zweedsche Schoener *Elisabeth*, Kapt. HASSELT, van *St. Eustatius* en *St. Martin*. — ontslagen uit de quarantaine.

Sedert eenige dagen zit in de nabijheid der Post *Oranje* aan de grond, een Deensche Koopvaardij-Brik, komende van de *Nederlanden* en bestemd naar *Suriname*: aan welks boord zich als Passagiers bevinden: den Heer Chir. Majoor en Stads Geneesheer *J. Groesbeek*; den Heer Schrijver en Victualiemeester *Prince*, en een Officier van Gezondheid. — Zijnde de Koloniale Pakket-Schoener, tot assistentie van bedoelde Brik, naar Zee gezeild.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.